

Global Research: Hra Vabank na „Bleskové víťazstvo“ na veľkej eurázijskej šachovnici

- CZ24 News | 5. dubna 2023

Americkú medzinárodnú politiku už najmenej jednu generáciu alebo viac riadi naše ministerstvo propagandy a zákon možno konečne začína platiť.

Minulú stredu *Wall Street Journal* [informoval](#) , že Saudská Arábia sa pripája k čínskej Šanghajskej kooperatívnej organizácii, rozhodnutie prišlo len niekoľko týždňov po [oznámení](#) , že obnovila diplomatické vzťahy s úhlavným nepriateľom Iránom po rokovaniach, ktoré sa konali v Pekingu pod čínskou záštitou. Po tri generácie bolo kráľovstvo bohaté na ropu najdôležitejším arabským spojencom Ameriky a hlavná veta článku v *časopise* zdôraznila, že tento dramatický vývoj odrážal náš slabnúci vplyv na Blízkom východe.

V ten istý deň [Brazília vyhlásila](#) , že sa vzdáva používania dolárov vo svojich transakciách s Čínou, ktorá je jej najväčším obchodným partnerom, po [predchádzajúcom vyhlásení](#) , že jej prezident plánuje stretnúť sa s čínskym lídrom na podporu úsilia tejto krajiny ukončiť rusko-ukrajinské vzťahy. vojny, čo je diplomatická iniciatíva, ktorej naša vlastná vláda silne odporuje. Zdá sa, že geopolitické domino rapídne padá a berie so sebou aj americký vplyv.

Vzhľadom na strašný rozpočtový a obchodný deficit USA je pokračujúca životná úroveň Ameriky silne závislá od medzinárodného využívania dolára, najmä na predaj ropy, takže ide o mimoriadne ohrozujúci vývoj.

Desaťročia sme slobodne vymieňali náš vládny scenár za tovary a komodity z celého sveta, a ak to bude oveľa zložitejšie, naša globálna situácia sa môže zhoršiť. Počas [Suezskej krízy v roku 1956](#) znamenal hroziaci kolaps britskej libry koniec britského vplyvu na globálnej scéne a Amerika sa možno rýchlo blíži k [svojmu „suezskému momentu“](#).

Napriek nášmu enormnému úsiliu a prenikavej podpore globálnych západných médií len málo krajín okrem našich podriadených vazalov bolo ochotných nasledovať náš príklad a uvaliť sankcie na Rusko, čo je ďalší dôkaz nášho výrazne zníženého medzinárodného vplyvu.

Od 80. rokov 20. storočia som považoval tektonický presun geopolitickej moci do Číny za takmer nevyhnutný dôsledok rozvoja tejto krajiny a pred viac ako desiatimi rokmi som opísal tieto silné trendy, ktoré sú už dávno viditeľné.

Ale fakty sú teraz úplne zrejmé. [Jacques Sapir](#) pôsobí ako riaditeľ štúdií na EHESS, jednej z popredných francúzskych akademických inštitúcií, a pred niekoľkými mesiacmi publikoval krátky článok uvádzajúci pozoruhodné ekonomické štatistiky, analýzu, ktorej sa venovalo menej pozornosti, ako si zaslúži.

Vysvetlil, že podľa nominálnych výmenných kurzov malo Rusko malú ekonomiku, len o polovicu väčšiu ako francúzska a približne rovnakú ako španielska, takže sa zdalo veľmi zraniteľné voči bezprecedentnej vlne západných sankcií uvalených po vypuknutí ukrajinskej vojny.

Ale Rusko prežilo takmer bez ujmy a namiesto toho to bol Západ, kto trpel kritickým nedostatkom energie, silným náporom inflácie a ďalšími vážnymi ekonomickými stresmi, čo naznačuje, že tieto

prirovnania boli len iluzórne.

Naopak, podľa oveľa realistickejšej metriky parity kúpnej sily (PPP) bola ruská ekonomika v skutočnosti oveľa väčšia, porovnateľná s nemeckou. Ale aj toto opatrenie vážne podcenilo skutočnú rovnováhu medzinárodných síl.

V západných ekonomikách tvoria služby veľkú, niekedy prevažnú časť celkovej ekonomickej aktivity a tieto štatistiky sú oveľa viac predmetom manipulácie. Niektorí ekonómovia tvrdili, že obchod s drogami, prostitúcia a iná trestná činnosť by mali byť zahrnuté do tohto súčtu, čo by teda zvýšilo údajnú mieru našej národnej prosperity.

Naproti tomu v obdobiach ostrého medzinárodného konfliktu predstavujú produktívne sektory HDP – priemysel, baníctvo, poľnohospodárstvo a stavebníctvo – pravdepodobne oveľa lepšie meradlo relatívnej ekonomickej sily a Rusko je v tejto kategórii oveľa silnejšie.

Takže hoci nominálny HDP Ruska je len polovičný v porovnaní s Francúzskom, jeho reálna produktívna ekonomika je viac ako dvakrát väčšia, čo predstavuje takmer pätnásobný posun relatívnej ekonomickej sily. To pomáha vysvetliť, prečo Rusko tak ľahko prekonalo západné sankcie, od ktorých sa očakávalo, že ho ochromia.

Keď Sapir rozšíri rovnakú analýzu na ďalšie krajiny, výsledky sú ešte pozoruhodnejšie. Hoci naše nepoctivé mainstreamové médiá vždy opisujú Čínu ako krajinu s druhou najväčšou svetovou ekonomikou, v skutočnosti pred niekoľkými rokmi prekonala Ameriku, ako môže každý potvrdiť nahliadnutím do [World Factbook CIA](#).

No zatiaľ čo podstatných 44 % úplne modernej čínskej ekonomiky tvoria služby, americký sektor služieb – reklama, maloobchodný predaj, vzdelávanie, osobné služby, poradenstvo v oblasti diverzity – tvorí takmer 80 % nášho celkového objemu, čím sa náš produktívny výkon znižuje len na malý zvyšok. zlomok.

Jedna zo Sapiroových tabuliek ukázala, že už v roku 2019 bola skutočná produktívna ekonomika Číny **trikrát väčšia ako americká**.

Skutočne, do roku 2017 skutočný výrobný sektor Číny [prevýšil](#) kombinovaný súčet pre Ameriku, Európsku úniu a Japonsko.

Americké posilňovače sa často utešujú v našich údajných výhodách v oblasti technológií a inovácií, ale hoci náš náskok v minulosti bol obrovský, zdá sa, že to dnes ani v budúcnosti nie je pravda. Sapir poskytol graf znázorňujúci obrovský nárast čínskych patentových prihlášok za posledných štyridsať rokov, ktoré sa do roku 2018 zvýšili takmer z ničoho na viac ako 60 % celosvetového počtu, čo je takmer päťnásobok amerického podielu.

Existujú určité empirické dôkazy, že tieto oficiálne štatistiky majú vplyv na skutočný svet. Americké spoločnosti vytvorili a kedysi úplne ovládli ekosystém sociálnych médií a smartfónov, ktorý je taký dôležitý pre globálnych spotrebiteľov, a ich postavenie sa roky zdalo nenapadnuteľné.

Ale podľa [nedávneho článku WSJ](#), štyri z piatich najpopulárnejších aplikácií pre smartfóny v USA sú teraz čínske, pričom Facebook je na piatom mieste. Hlavnou reakciou našej obojstrannej politickej triedy bolo vyhrážanie sa zákazom TikToku, ktorý je medzi našou mládežou veľmi populárny,

podobne ako sa nomenklatúra *rozpadajúceho* sa Sovietskeho zväzu kedysi zúfalo pokúšala zakázať západné modré džínsy a rockovú hudbu.

Tento rýchly vzostup Číny v oblasti technológií a hospodárskej konkurencieschopnosti nie je prekvapujúci.

[Ako v roku 2008 zdôraznil](#) fyzik Steve Hsu , podľa medzinárodných psychometrických údajov americká populácia pravdepodobne obsahuje asi 10 000 jedincov s IQ 160 alebo vyšším, zatiaľ čo celkový počet v Číne je približne 300 000, čo je číslo tridsaťkrát vyššie.

Najväčšou strategickou zraniteľnosťou Číny bola jej závislosť na dovážanej energii a surovinách na zásobovanie jej masívnej priemyselnej základne a počas medzinárodnej konfrontácie mohla Amerika potenciálne využiť svoju kontrolu nad moriami na zastavenie takýchto životne dôležitých dodávok.

Rusko vlastní najväčšiu pokladnicu na svete z takýchto zdrojov a naše neutíchajúce nepriateľstvo teraz priviedlo túto krajinu do pevného objatia svojho čínskeho suseda, ako to nedávno zdôraznil moskovský summit ich dvoch národných [lídrov](#) .

Naše vlastné činy teda vytvorili silnú čínsko-ruskú alianciu, ktorá zrejme vytlačí Ameriku z jej dominantnej globálnej pozície. Takýto výsledok by bol udalosťou historických rozmerov, porovnateľnou rozsahom s rozpadom Sovietskeho zväzu pred tromi desaťročiami.

[Graham Allison](#) z Harvardu bol zakladajúcim dekanom Kennedy School of Government, ktorý prevzal tento post, keď som bol ešte na strednej škole, a jeho vplyvný bestseller [Destined for War](#) z roku 2017 vytvoril frázu „pasca Thucydides“, pretože to, čoho sa obával, môže byť takmer nevyhnutné. konflikt medzi rastúcou Čínou a globálne dominantnou Amerikou. Ale naše iracionálne nepriateľstvo voči Rusku teraz zmenilo geopolitickú krajinu a minulý týždeň sa vydal na stránky *zahraničnej politiky* , aby tvrdil, že čínsko-ruská aliancia teraz pravdepodobne prevážila tú našu:

Jeho záverečné odseky sa oplatí citovať v plnom rozsahu:

Základný návrh v medzinárodných vzťahoch 101 hovorí: „Nepriateľ môjho nepriateľa je môj priateľ. Súčasnou konfrontáciou Číny a Ruska pomohli Spojené štáty vytvoriť to, čo bývalý americký poradca pre národnú bezpečnosť Zbigniew Brzezinski nazval „alianciou poškodených“.

To umožnilo Si Ťin-pchingovi zvrátiť úspešnú „trilaterálnu diplomaciu“ Washingtonu zo 70. rokov, ktorá zväčšila priepasť medzi Čínou a hlavným nepriateľom Spojených štátov, Sovietskym zväzom, spôsobmi, ktoré významne prispeli k víťazstvu USA v studenej vojne. Dnes sú si Čína a Rusko, [slovami Si Ťin-pchinga](#) , bližšie ako spojenci.

Keďže Si Ťin-pching a Putin nie sú len súčasnými prezidentmi svojich dvoch národov, ale vodcami, ktorých funkčné obdobia v skutočnosti nemajú žiadne dátumy vypršania, Spojené štáty budú musieť pochopiť, že čelia najdôslednejšej nedeklarovanej aliancii na svete.

Podľa Allisona sme v súčasnosti svedkami konca neohrozenej americkej globálnej dominancie, ktorá nasledovala po páde Sovietskeho zväzu pred viac ako tromi desaťročiami. Preto bolo celkom vhodné, že citoval názory [Zbigniewa Brzezinského](#) , politológa poľského pôvodu, ktorý bol hlavným architektom našej úspešnej stratégie počas víťazných neskorších fáz konfliktu studenej vojny.

Brzezinski, dlhoročný akademický učenec „realistickej“ školy na Harvardskej a Kolumbijskej univerzite, bol v roku 1973 hlavným organizátorom Trilaterálnej komisie a v roku 1976 bol

vymenovaný za poradcu pre národnú bezpečnosť v Carterovej správe, čím postupne získaval prevahu pre svoju tvrdšiu líniu názorov proti svojmu rivalovi, ministrovi zahraničia Cyrusovi Vanceovi. Silne podporoval východoeurópske disidentské aktivity, najmä vrátane silného hnutia Solidarita v jeho rodnom Poľsku, a tiež organizoval rozsiahlu vojenskú pomoc moslimským rebelom v Afganistane kontrolovanom Sovietskym zväzom. Obe tieto snahy pravdepodobne zohrali významnú úlohu pri fatálnom oslabení ZSSR.

Hoci bol Brzezinski sám demokratom so silnými sociálnodemokratickými sklonmi, jeho zahraničnopolitické pozície boli tak obdivované republikánskymi konzervatívami, že sa dokonca neskôr objavili [tvrdenia](#), že Ronald Reagan ho požiadal, aby zostal v tej istej úlohe aj po Carterovej porážke v roku 1980.

V polovici osemdesiatych rokov sa Brzezinski presvedčil, že sovietsky komunizmus je v konečnom úpadku, a v roku 1989 vydal knihu [Velké zlyhanie](#) s prorockým podtitulom „Zrodenie a smrť komunizmu v dvadsiatom storočí“. Dielo sa objavilo v tlači takmer rok predtým, ako pád Berlínskeho múru znamenal koniec jednej epochy.

Pád železnej opony spojil oddelené polovice Európy dve generácie po ich oddelení a o dva roky neskôr nasledoval šokujúci kolaps a rozpad samotného Sovietskeho zväzu. Moskva čoskoro stratila kontrolu nad územiami, ktorým vládla po stáročia, pričom väčšina hraníc ruského nástupníckeho štátu sa vrátila na úroveň pred vládou Petra Veľkého v roku 1682.

Náhle zmiznutie ZSSR totálne zmenilo geopolitickú krajinu, pričom Amerika zostala jedinou svetovou supervelmocou s neohrozenou dominanciou nad celým svetom, čo je situácia jedinečná vo svetových dejinách.

Brzezinski zvážil dôsledky tohto globálneho prevratu av roku 1997 vydal [The Grand Chessboard](#), krátku, ale vplyvnú knihu, ktorá zhŕňa našu bezprecedentnú medzinárodnú pozíciu a načrtáva geostrategické politiky na podporu našej novej dominancie na euroázijskom svetovom kontinente, v regióne, ktorý tvoril „veľkú šachovnicu“ svojho titulu.

V priebehu rokov som [často videl](#) obvinenia, že Brzezinski obhajoval stratégiu trvalej americkej globálnej hegemonie, ale myslím si, že takíto kritici si mýlili jeho myšlienky s hrubým triumfalizmom, ktorý presadzovali neokonzervatívci, ktorí išli úplne inou ideologickou cestou. Nakoniec som pred niekoľkými rokmi prečítal jeho knihu a stretol som sa s veľmi premyslenou a umiernenou analýzou nebezpečenstiev a príležitostí, ktorým Amerika čelila na eurázijskej pevnine, pričom autor opakovane zdôrazňoval, že naša celosvetová dominancia je len dočasný stav, ktorý sa nedá trvalo udržať.

Amerika bola jeho krajinou a určite navrhol spojenectvá a iné opatrenia na posilnenie a rozšírenie našej globálnej pozície, ale snažil sa to urobiť rozumným a zdržanlivým spôsobom, vyhýbajúc sa provokatívnym alebo unáhleným akciám a náležite vyhovujúci legitímnym geopolitickým záujmom iných veľkých mocností, ako napr. ako Čína, Rusko, Japonsko a väčšie európske štáty.

Jeho kniha sa objavila takmer na vrchole americkej prestíže a vplyvu a po útokoch z 11. septembra o niekoľko rokov neskôr sa Brzezinski stal silným verejným kritikom plánov Bushovej administratívy na vojnu v Iraku ovplyvnených Neonom. katastrofálna chyba, ktorá zničila stabilitu Blízkeho východu, premrhala našu národnú dôveryhodnosť a stála nás [mnoho miliónov](#) dolárov.

Od polovice 70. rokov bol [jeho najbližším spojencom a spolupracovníkom](#) jeho bývalý vojenský pobočník Bill Odom, ktorý ako trojhviezdičkový generál neskôr v polovici 80. rokov viedol NSA pre Ronalda Reagana, a obaja neskôr naliehali na okamžité strategické zblíženie [s Iránom](#) a stiahnutie

sa z Iraku.

Dramatické geopolitické zmeny, ktoré teraz zažívame, ma prinútili znovu si prečítať Brzezinského krátku knihu z roku 1997 a plne potvrdili moje spomienky. Hneď na začiatku uviedol kľúčové dôvody globálnej dominancie Ameriky, pričom očakával, že väčšina z nich pretrvá najmenej jednu generáciu a možno aj dlhšie:

Stručne povedané, *Amerika stojí na vrchole v štyroch rozhodujúcich oblastiach globálnej moci* : vojensky má bezkonkurenčný globálny dosah; z hospodárskeho hľadiska zostáva hlavnou lokomotívou globálneho rastu, aj keď ho v niektorých ohľadoch spochybňujú Japonsko a Nemecko (ani jedno z nich nemá iné atribúty globálnej sily); technologicky si zachováva celkové prvenstvo v špičkových oblastiach inovácií; a kultúrne, napriek určitej hrubosti, má bezkonkurenčnú príťažlivosť, najmä medzi svetovou mládežou – to všetko dáva Spojeným štátom politický vplyv, ktorému sa žiadny iný štát nepribližuje. *Práve kombinácia všetkých štyroch robí z Ameriky jedinú komplexnú globálnu supervelmoc.*

Hoci autor poľského pôvodu si určite zachoval určité hlboké osobné nepriateľstvo voči tradičnému ruskému protivníkovi svojej vlasti a jeho kniha bola napísaná v blízkosti najhlbšieho bodu ruského národného úpadku, boli viditeľné len stopy takejto nevraživosti a plne zvažoval možnosť, že oživené Rusko by sa úspešne integrovalo do rozšírenej Európy, „spoločného európskeho domova“, ktorý kedysi presadzoval Michail Gorbačov.

Vyjadril určité obavy z nestability v islamskom svete, ale naše katastrofálne vojny na Blízkom východe po 11. septembri by sa zdali byť činmi nepredstaviteľnej ľahkomyselnosti a hlúposti.

Predposledná a najdlhšia kapitola jeho analýzy Eurázie mala názov „Kotva Ďalekého východu“ a opísal tento región ako región, ktorý zažíva „ekonomický úspech, ktorý nemá obdobu v ľudskom rozvoji“. Poznamenal, že počas počiatočnej fázy industrializácie potrebovali Británia a Amerika približne pol storočia na zdvojnásobenie svojej produkcie, zatiaľ čo Čína aj Južná Kórea dosiahli rovnaký výsledok len za jediné desaťročie.

Brzezinski bol presvedčený, že ak nedôjde k nešťastným okolnostiam, Čína určite vyrastie do vedúcej globálnej ekonomickej veľmoci, a veril, že naša vlastná krajina by sa mala snažiť začleniť ju do svetového systému, ktorý sme skonštruovali, pričom náležite uznal, že „čínska história bola jednou z národných veľkostí.“

Ale hoci Brzezinského hodnotenie čínskych vyhliadok bolo veľmi priaznivé, jeho analýza z roku 1997 bola v skutočnosti dosť opatrná vo svojich projekciách. Pochyboval, že pozoruhodná miera hospodárskeho rastu krajiny bude pokračovať ešte niekoľko desaťročí, čo by si vyžadovalo „nezvyčajne šťastnú kombináciu efektívneho národného vedenia“ a mnohých ďalších priaznivých podmienok, pričom tvrdil, že takáto „dlhotrvajúca kombinácia všetkých týchto pozitívnych faktorov“ bol problematický.“

Namiesto toho sa priklonil ku konvenčnejšej prognóze, že približne do roku 2017 môže mať Čína celkový HDP podstatne vyšší ako Japonsko, čím sa z nej stane „globálna veľmoc, zhruba na rovnakej úrovni ako Spojené štáty a Európa“. Skutočnosť však bola taká, že v tom roku bol [reálny HDP Číny viac ako štyrikrát väčší ako HDP Japonska](#) a jej skutočná priemyselná produkcia bola väčšia ako produkcia Ameriky a Európskej únie **dohromady**.

Ekonomická váha Číny v dnešnom svete teda výrazne prevyšuje Brzezinského predpoklady z roku 1997 a tento rozdiel zväčšuje dôležitosť jeho strategických varovaní, ktoré naše politické vedenie absolútne ignorovalo. V celej svojej knihe opakovane zdôrazňoval, že najväčším nebezpečenstvom,

ktorému Amerika čelí, by bolo, keby sme si zbytočne znepriatelili hlavné euroázijské národy, ktoré by sa potom mohli spojiť proti nám:

Nakoniec by sa mali stručne uviesť aj niektoré možné nepredvídané udalosti týkajúce sa budúcich politických zoskupení... Spojené štáty sa možno budú musieť rozhodnúť, ako sa vysporiadať s regionálnymi koalíciami, ktoré sa snažia vytlačiť Ameriku z Eurázie, čím ohrozia status Ameriky ako globálnej veľmoci... Potenciálne najviac nebezpečným scenárom by bola veľká koalícia Číny, Ruska a možno Iránu, „antihegemonická“ koalícia spojená nie ideológiou, ale komplementárnymi krivdami...

Odvrátenie tejto nepredvídateľnosti, akokoľvek vzdialenej môže byť, si bude vyžadovať preukázanie geostrategických schopností USA v oblasti súčasne na západnom, východnom a južnom okraji Eurázie.

Koalícia spájajúca Rusko s Čínou a Iránom sa však môže rozvinúť iba vtedy, ak sú Spojené štáty dostatočne krátkozraké na to, aby si znepriatelili Čínu a Irán súčasne.

Vzhľadom na nedávne udalosti boli jeho prorocké varovania úplne ignorované. Namiesto toho sa naše národné politické vedenie rozhodlo presne zmeniť jeho návrhy, a to aj napriek tomu, že Čína sa stala oveľa silnejšou, než si predstavoval.

Sám Brzezinski rozpoznal niektoré z týchto dôležitých udalostí a rok pred svojou smrťou v roku 2017 aktualizoval svoju analýzu, aby vyhlásil, že éra americkej dominancie sa už blíži ku koncu a túto realitu by sme mali uznať.

Namiesto toho, aby venovala pozornosť jeho obavám a podľa toho prispôsobila svoju politiku, naša vláda zdvojnásobila svoju hrubú stratégiu pokusu udržať nemožnú americkú globálnu hegemoniu, politiku, ktorá sa zrejme skončí národnou katastrofou.

Naši lídri sa očividne rozhodli zahrať si hru „Fool’s Mate“ na veľkej eurázijskej šachovnici.

AUTOR: Ron Unz

[ZDROJ](#)

Překlad: S.S.